

GEEN OVERGAVE... GEEN VERLAMMING...

OP 24 APRIL 2007 veroordeelde de rechtbank van Dendermonde onze kameraad Geert Waegemans tot 1 jaar effectieve celstraf op beschuldiging van slagen en verwondingen aan politieagenten en van weerspanningheid. Geert was niet aanwezig tijdens het vonnis, de rechter beval zijn onmiddellijke aanhouding.

In de schaduw van de democratische rechtsstaat en haar media valt niet te discussiëren over feiten. Hun realiteit is de onze niet, en dat bleek weer tijdens dit proces. Op 28 juni 2005 vond in de straten van Dendermonde een betoging plaats in solidariteit met twee kameraden die terecht stonden op beschuldiging van vernieling van ramen van een fastfoodrestaurant en een bontwinkel. Op duidelijke instigatie van de staatsveiligheid (zoals bleek uit de processtukken), werd Geert tijdens deze betoging gevisieerd. De politie rook haar kans, was massaal aanwezig (met een speciaal interventieteam, helikopter, etc.), en na enkele schermselingsen werden 17 betogers gearresteerd. De meesten werden na 12 uur vrijgelaten, maar niet zonder eerst in het duister van de cellen te bedreigen en te mishandelen. Drie kameraden - Geert, Joppe en Olivier - werden aangeklaagd en na 16 dagen voorlopig vrijgelaten.

Na bijna twee jaar juridisch circus viel dan vorige week het vonnis: Geert werd veroordeeld tot 1 jaar effectieve celstraf en Joppe en Olivier tot 1 jaar celstraf waarvan 6 maanden effectief. Ondertussen werd tegen dit vonnis beroep aangetekend. Geen van de drie kameraden bevindt zich momenteel in de cel.

Dit proces bewijst opnieuw hoe de rechtsstaat de feiten creëert en selecteert zoals het haar goed uitkomt. Geert werd gepakt omdat hij anarchist is en ook na zijn vorige veroordeling als anarchist actief is gebleven. De Staat kan van de veroordeling in Dendermonde gebruik maken om Geert ook nog de resterende 2,5 jaar te doen uitzitten. Geert kwam in april 2003 voorwaardelijk vrij na een veroordeling van 5 jaar voor een reeks brandaanvallen tegen fastfoodrestaurants en infrastructures van de vleesindustrie.

Media en gerecht lieten het niet na te goochelen met afkortingen en letterwoorden om een mogelijke uitbreiding en verspreiding van de anarchistische strijd te identificeren, en dus *grijpbaar* te maken. Zo probeerde repressie de strijd tegen de gevangenen en haar wereld te verlammen door ondermeer steungroepen en Anarchist Black Cross-groepen aan te pakken.

“Geert hoort niet thuis in deze maatschappij,” stelde de openbare aanklager tijdens het proces. Inderdaad. Geert en allen die net als hem vechten tegen de Staat, haar gevangenen en haar tribunen, horen niet thuis in *deze* maatschappij. Repressie dient om dat gevecht te breken en individuen die strijden te isoleren. In die zin raakt de repressie tegen één van ons, ons allemaal.

Mochten de heren en dames rechters denken dat we ons zomaar laten doen, dat we een kameraad uit ons midden laten rukken, dan kan onze solidariteit hen het tegendeel bewijzen. Solidariteit is voor ons geen therapeutische bezigheid, maar maakt integraal deel uit van ons bestaan als anarchisten. De uitbreiding van onze revolte is het enige antwoord dat de Staat van ons kan verwachten op haar processen en veroordelingen. Aan ons om daar nu de middelen en uitdrukkingvormen voor te zoeken.

VRIJHEID VOOR ALLE GEVANGENEN
VOOR DE ANARCHIE

Anarchist Black Cross Antwerpen
Anarchist Black Cross Gent

4 mei 2007

